

Good Breast, Bad Breast (2016)

Psychoanalyst, Melanie Klein, theorises that from our earliest experiences as breast-feeding babies we polarise our world into “good” and “bad”. As the “good breast, bad breast” theory goes, a baby experiences his/her mother as two different people – a good breast that nourishes and loves, and a bad breast that deprives and punishes. Klein argues that a baby separates these experiences and ideas of its mother in order to make his/her world tolerable. Because to see its mother as one person who is both loving and punishing is existentially unbearable (that the same mother can love you AND hurt you). This polarity keeps a baby feeling safe – that life has an order with good things in one place and bad things in another.

According to the theory, as the baby grows, he/she realises that the mother who is nourishing and loving mother, is the same mother who does not always meet his/her needs. Klein argues this brings on a depressive episode, and a sense of mourning or loss. The simplistic comfort found in a feeling that things are only black or white, or good or bad, is removed, and a complex, contradictory world is exposed, where things are varying shades of grey.

CATALÀ

Pit Bo, Pit Dolent (2016)

La psicoanalista Melanie Klein ha elaborat la teoria que des de les nostres primeres vivències com a lactants polaritzem el món en “bo” i “dolent”. D’acord amb la teoria “Pit bo, pit dolent”, el nadó percep la mare com dues persones diferents: un pit bo que l’alimenta i l’estima, i un pit dolent que li fa patir privacions i el castiga. Klein afirma que un nadó separa aquestes vivències i idees de la mare per tal de poder suportar el món, ja que veure la mare com una única persona que l’estima i el castiga és existencialment insostenible (el fet que una mateixa persona, la mare, et pugui estimar i alhora castigar). Aquesta polaritat fa que el nadó se senti segur, perquè la vida té un ordre: les coses bones en un lloc i les dolentes en un altre.

Segons aquesta teoria, a mesura que el nadó creix, s’adona que la mare que l’alimenta i l’estima és la mateixa mare que no sempre li dona el que necessita. Klein sosté que això provoca un episodi depressiu i un sentiment de pèrdua o de dol. El consol simplista que ofereix sentir que les coses només són blanques o negres, bones o dolentes, és eliminat tot revelant un món contradictori i complex, en el qual les coses tenen diverses tonalitats de gris.